

Tusende och en afton-stund,
eller Samling af utvalda
chinesiske och andre o...

Tusende och En Afton = Stund.

Prins Agibs resor och händelser.

Mitt namn är Agib, och min Fader regerade et stort Rike, samt hette Casib: Efter hans död ärfde jag hans Rike och tog mit Residence uti en af dess förnämsta Städer. Denna Hufvudstad war belägen wid hafwet, och hade den bästa och säkraste hamn, samt en Arsenal hwaruti förwarades Krigsförnödenhet för at armera semtio Krigs-Skepp, lika många handels-fartyg, utom 50 små Fregatter för Lustfarter, och Hofwets nöjen. Flere wackra Landskaper utgjorde mit Rike jämte en ansenlig hop stora Dar, hwilka merendels alla kunde skådas ifrån Hufvudstaden.

Jag besökte först Landskaperne, sedan lät jag equipera och bewäpna hela min Flotta, för at fara til alla darne och genom min närvaro förwärfwa mig mina underlåtares kärlek, och hålla dem uti en billig undergiffwenhet. Jag gjorde ofta dylika resor och derigenom fick jag någon kundskap i Sjöwettenskapen och så stor lust för sjöresor, at jag beslöt at göra nya upptäckter långt ifrån mit Rike och mina
2:dra Strycket,   A.   dar.

bar. Til detta ändamål lät jag endast utrusta 10 Sartyg, och sedan jag gått om bord lyfte wi ankar och gingo til segels.

Wår resa war lycklig under hela 40 dagar, men den 41:sta fingo wi motwind, samt en så grufwelig storm, at wi tänkte at aldeles förgås. Men emot morgonen stillades o-wädret, och sedan målnen skingrats stego wi i land uppå en ö, hwarest wi tilbragte 2:ne dagar för at hwila öf och hämta förfriskning. Derefter begåfwo wi öf åter til sjös igen. Efter 10 dagars segling hoppades wi at finna land; Ty stormen som wi utstådt hade gjort at jag ändrat mit beslut, och stält kofan hem til mit land igen, då jag märkte at Styrmannen icke wiste hwarest wi woro. Wid 10:de dagens slut gaf en Matros, som war uppå utkik, tilkänna, at han uppå båda sidor icke såg annat än himmel och watern, men at midt framför öf syntes et stort och svart land.

Styrmannen förändrade färgen wid denna berättelse; med ena handen kastade han Turbanen på däcket och med den andra slog han sig för bröstet: ack! min Konung, ropade han, wi äro förlorade! ingen dödlig kan undkomma den fara uti hwilken wi befinna öf, och all min kundskap är icke mågtig at afböja den samma. Sedan han sagt detta började han at gråta, som en man hwilken ser sin underaång oundwikelig, och detta hans jämrande författe hela besättningen i försträcket.

felse. Jag frågade honom om orsaken til denna hans förtwiflan. Ack! min Konung, swarade han mig, stormen wi utstådt har så ledt oss utur vår kosa, at wi i morgon wid middagstiden säkert besinna oss wid det mörka landet, som synes framsför oss, och hwilket icke är annat än det såkallade swarta Bärget: Detta bärg består af idel Magnet-malm, och det är orsaken hwarföre det drager Edert fartyg til sig i anseende til spikarna i Skeppet och järnredskapen wi hafwa om bord. I morgon når wi komma närmare dertil, blifwer magnetiska kraften så stor, at alla spikarne ryckas ur fartyget för at sätta sig på bärget, hwarigenom alla fogningarne på Skeppet öppnas och wi alle ymkeligen förgås. Detta bärg är öfweralt täckt med spikar utaf den oändeliga hop fartyg som där förolyckats, och det bibehåller ännu all sin kraft och styrka.

Detta bärg, fortsfor Styrmannen, är ganska högt och brant; och uppå dess öfwersta spets är en hög Bygnad utaf Bronze, uppehållen af 12 pelare af samma metall, midt ofwanpå hwilken synes en häst af Bronze, hwar uppå en ryttare siter, som har på bröstet en blyplåt, uppå hwilken åtskillige Talismaniske Characterer äro graverade. Det påstås, fullföljde Styrmannen, at denna Stod skal wara orsak til så många förolyckade människor och Skepp, som omkommit på detta ställe; och at den icke skal återwända at wara olyck-

olycklig för fartygen, för än den samma blifwit i full slagen.

Sedan Styrmannen hållit detta tal begynte han å nys at gråta, och hans bedröfwelse satte hela besättningen i förtwiflan. Jag trodde åstwen säkert at jag nu wore kommen til mit lefnads slut. Emedlertid tänkte hwar och en uppå sin bärgning, och tog dertil alla möjliga utvägar, samt i owisshet om utgången gjorde de inbördes åt hwarandra Testamente, på det at den öfwerlefwande måtte komma i besittning af de förgångnes egendom.

Andra dagen om morgonen sågo wi tydeligen det Swarta Bärget, och den tanka wi fattat derom, gjorde at det syntes ännu hiskeligare än det wärkeligen war. Wid middags-tiden woro wi så nära, at wi funno at Styrmannen spått of sant. Wi sågo huru spikarne och järn-sakerne rycktes ur skeppet och fästade sig uppå bärget med et grufweligit buller. Skeppen öppnade sig och sönko i hafwet, hwilket uppå detta stället war så högt, at wi icke kunde mäta dess djup; alt mit folk förgicks; Men Himlen hade medlidande med mig och tillåt at jag räddade mig uppå en planka, som utaf wådreret blef drifwen til bärgets fot. Jag fick ingen åkomma, och min lycka förde mig i land wid et ställe, hwarest trappsteg woro, medelst hwilka man kunde komma up til sjelfwa bärgspitsen.

När

När jag såg dessa trappsteg, och betraktade at uppå alla sidor omkring war så brant, at man omöjeligen kunde frälssa sig, eller upkomma, så föll jag på knä och tackade för synen, sedan började jag at upklifwa. Trappan war så swår och brant, at om wädret aldrig så litet starkare blåst, så hade jag utan twiswel fallit baklänges och förtat mig i hafwet. Anteligen hant jag til bärghspetsen utan någon olycka: jag gick in under Skjulet och förrättade min andagt. Därstädes förblef jag ända til morgonen och föll uti en djup sömn, under hwilken en gammal wyrdig Subbe syntes mig, som tittalade mig således: „Hör Ugib, när du waknar skal du „upgräfwä jorden där du hwilar, där finner „du en båga af Bronze och tre pilar af bly, „som äro förfärdigade med mycken konst och „under wiså himmelstefn, för at befria människoslägtet ifrån så många olyckor, som „hota det: Skjut med dessa pilar emot Stoden, och Ryttarn skal falla i Hafwet, samt „Håsten på den sidan du står, den skal du „nedgräfwä på det stället han fallit. Sedan „du gjort detta, skal Hafwet uphöja sig ända til Skjulet, derefter får du se en båt „som därstädes kommer i land, hwaruti en „Man sitter med en ära i hwardera handen. „Denna mannen är af Bronze, men olika „med den du nedskutit. Stig in i båten til „honom och låt honom föra dig, han skal

„uppå 10 dagar ro öfwer hafwet til et annat
 „land, hwarifrån du kan återkomma til dit
 „Rike igen, men framför alting skal du wak-
 „ta dig at under öfwerfarten nämna Guds
 „namn.“

Sådant war Gubbens tal til mig, jag
 wakenade ganska glad öfwer den Drömmen
 jag haft och skyndade mig at göra det som
 Gubben befalt mig. Jag upgräfde Wägan
 och Pilarne och sköt dermed emot Ryttaren,
 och wid det tredje skottet föll han uti Hafwet
 och Hästen uppå min sida. Jag nedgräfde
 den genast, och under det jag arbetade här-
 med höjdes Hafwet och uplyste sig smänin-
 gom til foten af Skjulet, hwarpå jag blef
 warse en Båt långt uti Hafwet, som rodde
 åt min sida: då den kom i land såg jag den
 mannen af Bronze, sådan som Gubben be-
 skrifwit mig honom. Jag gick om bord och
 waktade mig noga at nämna Guds namn.
 Jag hölt en sträng tystnad. Sedan jag satt
 mig, började Bronze-Mannen at ro och för-
 soga sig från Wäget. Han rodde utan up-
 pehåld ända intil nionde dagen, då jag fick
 se några bår, som gäfwö mig hopp at innan
 kort wara utur all fara. Häftigheten af min
 glädje gjorde at jag glödde Gubbens förbud och
 sade: Gud ware Lof! Himlen ware årad!

Rnapt hade jag uttalt dessa orden före
 än båten sönk uti Hafwet jämte Mannen af
 Bronze. Jag uppehölt mig på Hafwet och
 sim

stimmade hela dagen åt den strand, som syntes mig närmast. Platten öfverföll mig, och mina krafter astogo, så at jag förlorade allt hopp om räddning, när en wåg så stor som et berg förde mig til landet och lämnade mig på stranden, då hon drog sig tillbaka. Jag skyndade mig så godt jag kunde längre uppå landet, på det at en annan wåg icke måtte föra mig tillbaka i Hafwet. Det första jag gjorde war at aflåda mig och torka mina kläder uti solen. Sedan de woro torra, påklädde jag mig och gick widare in i landet för at utforska hwarest jag befant mig; jag hade icke länge gått förrän jag märkte at jag war uppå en liten wacker obebodd ö, hwarest många fruktbarande trån funnos. Men tilika förnam jag at den war ansenligen affskild ifrån fasta landet, hwilket mycket förminskade den glädjen jag hade öfwer det jag blifwit räddad ur sjön. Likwäl underkastade jag mig med ödmjukhet försynens beslut, då jag blef warse et litet fartyg, som styrde sin kosa til ön, hwarest jag war.

Som jag icke twiflade at det samma ju skulle komma dit i land, och jag war okunnig om folket derpå woro mina wänner eller fiender, beslöt jag at i början fördölja mig. Jag steg således up uti et högt och lummigt tråd, hwarest jag, utan at blifwa sedd, kunde betrakta deras företagande. Fartyget sålde ankar i en liten bugt, och 10 Slafwar gin

gingo i land, försedde med spadar och andra wärktyg för at upgräfsa jorden. De förfogade sig midt på den, och jag såg huru de upgräfsde jorden, och det tycktes mig at de uplyfte en stor sten, som dölsjde en underjordisk gång. Sedan begåfwo de sig tillbaka til Fartyget och buro i land åtskillige Husgeråd och Matwaror, hwar och en hade en börda, som han förde til det stället, hwarest de gräft i jorden. Allt detta gjorde mig förwischad, at därstädes måtte wara en underjordisk boning. Derefter gingo de åter om bord och återkommo om en stund med en gammal Gubbe, som förde wid handen en ganska wacker Ungling om 14 til 15 års ålder. De gingo alla neder uti öpnningen, och sedan de kommit up, samt igentäckt densamma, begåfwo de sig åter til Fartyget; Men jag märkte at Unglingen icke följde dem tillbaka, och dömdo deraf at de måtte qwarlämnat honom uti den underjordiska boningen; allt detta upwäckte hos mig den häftigaste förundran och nyfikenhet.

Gubben och Slafwarne gingo om bord igen, och sedan de lystat ankar, styrde de Fosan til fasta landet. När jag fant at fartyget war så långt borta, at jag ej kunde ses af besättningen, steg jag ned ifrån trädet, och begaf mig i hast til det stället, hwarest jag sedt dem upgräfsa jorden. Jag upkastade den lätteligen och fick se en stor sten wid påß om 3 fot i fyrkant, den uplyfte jag,
och

och fant at den höljde ingången til en stentrappa. Jag gick den samma utföre, och besant mig wid deß slut uti en stor kammare, hwarest war en prächtig Sopha med Dynor samt en stor gälmatta. Den unga mannen satt derpå med en solskiäder uti handen, och wid öfren af 2:ne waxljus såg jag tydeligen alting uti rummet, jämte den forgen med frukter och blommor, som han hade bredewid sig.

Den unga mannen blef försärad wid min åsyn. Men för at bringa honom til mods igen, sade jag i det jag ingick: Fruktu intet min Herre; en Konung och Prins som jag är, kan icke hafwa i sinnet at tilfoga Eder någon oförrätt. Swårtom så bör Ni tacka Edert lyckliga Gde, som har ledt mig hit för at draga Eder utur denna graf, hwarest Ni, för orsaker, som jag icke känner, synes blifwit lefwande begrafwen. Det som måst förundrar mig, och hwilket jag icke kan begripa, är, at Ni utan ringaste motstånd låtit Er således begrafwas uppå detta ställe.

Den unga mannen fattade mod, wid deßa orden, och bad mig med en leende åtbörd at sätta mig bredewid honom; Och sedan jag satt mig, sade han, det jag nu wil berätta för Eder skal säkert för sin besynnerlighet upwäcka Er förundran. Min Far är en Jonwel-Handlare, som förwårswat sig stora rikedomar genom sin möda och den skickelighet han äger i sin Profession. Han har et stort

antal Glaswar och Handels- betjänter, som göra långwåga sjörefor uppå hans egna Fartyg, för at bibehålla handel med flera Hof, hwilka han förskaffar de Jouveler, som de behöfwa.

Han war länge gift utan at få någon arfwinge, om en natt drömde han, at han fick en Son, hvars lefnad likwäl skulle wara ganska kort; denna dröm gaf honom mycken oro sedan han upwaknade. Några dagar derefter berättade min Mor för honom at hon war rådd, och nio Månader derefter blef hon förloft med mig, til hela husets stora glädje.

Min Far, som noga iagttagit min födslostund, rådfrågade derom de namnkunnigaste Stjern-tydare, hwilka sade honom: At hans Son skulle til sit 15:de år lefwa utan någon olyckshändelse; men då skulle han löpa fara at förlora lifwet, och wore det ganska swårt för honom at undslippa denna fara. Dock om hans lycka wore så stor at han icke då omkomme, skulle han lefwa et långt och lyckligt lif. De tillade: at det skulle hända wid den tid, som bilden uppå swarta bårget blefwe nedskuten af Prins Agib, Konung Casibs Son: samt at Stjernorne utmärkte at Hans Son 50 dagar derefter skulle blifwa mördad af denne Prinzen.

Som denna spådom påfode sig med min Fars Dröm, så blef han deröfwer häftigt bedröfs

bedröfwad. Likwäl underlåt han icke at draga all möjlig omsorg för min upfostran, ända til denna tiden, uppå hwilken jag just fylt mina 15 år. I går fick min Far weta at bilden blifwit nedstörtad i Hastwet utaf den Prins som jag nämnt för Eder. Denna tidning har kostat honom så många tårar, och gifwit honom så mycket bekymmer, at han icke är lik sig utaf bedröfwelse.

Uppå Stjerntydarnes spådom har han tänkt på medel och utwägar at jag måtte undgå mit öde och behålla lifwet. Det är redan långesedan han haft den förstigtighet, at för mig tillaga denna underjordiska boning, för at där hålla mig fördold under 50 dagar, sedan han blifwit underrättad om Bildens fullkastande. Och som han fått weta at det händt för 10 dagar sedan, har han skyndat sig at gömma mig här, samt wid sin bortresa lofwat, at om 40 dagar återkomma för at föra mig tillbaka igen. För min del, fortfar han, äger jag godt hopp, och kan aldrig tro at Prins Ugib skal komma och söka mig uti denna boning under jorden, uppå en wild samt obebodd ö.

Under det at Jowvelerarens Son förtälde sin Historia, gjorde jag i mit sinne narr af Stjerntydarn, som spådt at jag skulle tagga lifwet af honom; och jag fant mig så litet benågen at fullborda deras spådom, at så snart han slutat sin berättelse föll jag honom
om

om halsen och omfamnade honom med den uprigtigaste ömhet. Min Herre, sade jag, sätt eder lit uppå Himmelen's godhet, och war wid godt mod; Den olycka ni fruktat skal si utan twiswel undgå; hwad mig angår, så är jag glad at himmelen låtit mig lida skepsbrott wid denna ö, på det jag måtte kunna förwara Eder emot alla dem, som skulle wilja öfwerfalla Er. Jag skal icke öfwergifwa Er under de 40 dagar, som Stjerntydarnes dåragtiga spådom gifwit Er fader fruktan för Edert lif. Under denna tid skal jag bewisa Er alla de tjänster, som äro mig möjliga, och sedan betjäna mig af det tillfället, då Er far kommer at hämta Er, för at uppå samma Fartyg blifwa öfwerförd til fasta landet. När jag derefter kommer hem i mit Rike skal jag aldrig glömma min förbindelse mot eder, och på alt sätt bjuda til at wisa Er min ärlånsla.

På detta sättet tröstade jag Jewelerarns Son och förwårswade mig hans förtroende. Men jag waktade mig för at berättat honom at jag war den Ugib, hwilken han så mycket fruktade, och använde min flit för at betaga honom alt mistroende. Wi fortsatte således våra Samtal ända til midnatten, och jag fant at denne ynglingen hade et förträffeligt snille. Wi äto tillsammans af hans matwaror, hwilka woro til et sådant öfwerflöd, at han kunnat föda flere utom mig uti 40 dagar,

gar, och ändå hafwa ganska mycket öfrigt. Sedan wi spifat aften-måltid, talte wi om åtskilliga saker och derefter begåfwo wi oss til hwila.

Andra dagen om morgonen gaf jag honom watten at twätta sig med, och sedan tillagade jag middagsmåltiden, när tiden war inne at spisa. Efter måltiden upfant jag et slags spel för at fördrifwa tiden, så wäl denna, som de följande dagarna; sedan tillagade jag aftenmåltiden lika som jag gjort om midnatten, hwarefter wi begåfwo oss til hwila.

Wi hade nog tid at knyta det ämmaste wännskaps-band. Jag märkte at han hade mycken böjelse för mig, och jag på min sida hade fattat en så stor wänskap för honom, at jag ofta wid mig sjelf förebrädde Stjerntydarne för bedrägeri, hwilka spått at det war jag, som skulle mörda honom; emedan det wore omöjligt at jag kunde begå en så nedrig gerning. Med et ord, wi tilbragte således 39 dagar på det aldra nöjsammaste sätt, uti denna wår underjordiska boning.

Sluteligen kom den fyrationde dagen. Om morgonen wakenade Unglingen, och sade mig med en hänryckning af glädje hwilken han icke kunde styra, nu har jag änteligen, himmelen ware årad! hunnit til denna sista dagen, min wårda wån, och har denna tiden hastigt förswunnit uti Erre ålfanswårda skafskap. Min Fader, som nu ofördröjeligen lär
kom

Komma, kan icke undgå at wisa eder sin års-
känsla, och förskaffa eder medel at med be-
qwämlichkeit återkomma til Ert Rike; Emed-
lertid beder jag at ni wil wara så god och
wärma watten, ty jag ännar at twätta hela
kroppen, för at göra mig ren och ömsa an-
dra kläder, på det jag med så mycket större
ansändighet må kunna emottaga min Fader.

Jag satte wattnet på elden och när det
war warint slog jag det uti et fat. Den un-
ga mannen satte sig deruti, sielf gned jag och
twättade honom. Sedan han gådt ur badet,
lade han sig uti sängen, som jag tillagat för
honom, och jag öfwerhöjde honom med tåc-
ket. Efter en liten stunds sömn sade han til
mig: Min Prins, war så god och gif mig en
Melon och litet Säckor för at läska mig; ty
jag är ganska het.

Öbland många Meloner wi hade qwar,
walde jag den bästa och lade den på et fat;
som jag icke i hast fant igen knifwen för at
skära sönder densamma, så frågade jag Ung-
lingen hwarest han lagt den? det ligger en
knif, swarade han, uppå hyllan öfwer mig.
Jag blef den warse, men skyndade mig så myc-
ket för at taga den, så at när jag hade knif-
wen i hand, hallade foten för mig, och jag
föll så olyckligt wis, at jag stötte knifwen i
hjärtat uppå Unglingen, hwilken et ögnablick
derefter affomnade.

Wid denna ynkelige syn, gaf jag til et grufweligit rop, jag sönderref mit ansigte, slog mig för bröstet och wältrade mig på jorden med en bedröfwelse, som jag icke är mågtig at beskriwa. Ack! ropade jag, det fattades blott några ögnablick för honom at wara utom fara uti den hemliga fristad han walt, och just wid den tid då jag råknar honom fri för den förutspådde olyckan, så blifwer jag sjelf hans mördare och således besannar den spådom jag föraktat. Men himmel! fortfor jag, under det jag sammanknäpte mina händer, förlåt mig, eller om jag är skyldig, så be-röfwa mig detta usla lif.

Efter den olyckan som händt mig, skul-le jag utan fruktan emottagit döden, men det onda, äfwen som det goda, kommer icke alltid, när man ästundar det.

Emedlertid gjorde jag den anmärkning, at hwarken mina tårar eller min sorg kunde återgiffwa lifwet åt denna olyckliga Unglingen, och at emedan de 40 dagarne just slutades med denna dagen, så kunde jag uti denna underjordiska boning blifwa öfwerrumplad af den dödas Fader; således begaf jag mig derifrån, och sedan jag lagt stenen öfwer ingången betäckte jag den med jord.

Knapt hade jag slutat detta arbete förrän jag uppå hafwet blef warse det fartyget, som war ämnadt at hämta den unga Mannen. Under det jag hos mig sjelf estertänkte hwad som

som nu wore at göra, fruktade jag at om jag
 yppade mig, skulle Gubben säkert låta slå i
 hjälet mig utaf sina slafwar, då han fant sin
 Son simmande uti sin blod, samt at alt hward
 jag kunde förebära, ändå icke skulle öfwertry-
 ga honom om min oskuld. Således fant jag
 för godt at så mycket möjligt war undandra-
 ga mig hans hämd.

Bredewid underjordiska Boningen, war
 et stort och lumligt träd, hwars tätta grenar
 syntes mig tjänlige at skyla mig. Där klef
 jag up och såg at fartyget landade på samma
 ställe som första gången.

Gubben och Slafwarne gingo genast i
 land och skrindade sig til den underjordiska bo-
 ningen, med et utseende som utmärkte något
 hopp; men då de funno jorden nyligen rörd,
 förändrades deras ansigten. De uplyste Ste-
 nen och nedergingo, de ropade den unga Man-
 nen wid sit namn, men då han icke swarade,
 fördökades deras fruktan; änteligen funno de
 honom utsträckt uppå sängen med knifwen i
 hjärtat, ty jag hade icke haft mod nog för
 at utrycka den. Wid denna syn gåfwo de
 til et förskräckeligt anskri och deras sorg ö-
 kade min bedröfwelse. Den gamla mannen
 swimnade och Slafwarne buro honom up för
 at hämta frisk luft, och satte honom neder
 wid det trädet uppå hwilket jag war; men
 wagtadt all deras möda, så war den gamla
 länge bortdånad och gaf uppå lång tid icke nå-
 got tecken til lif.

Anteligen wätnade han ifrån denna lång-
 variga swimning. Derester upburo slafwar-
 ne hans Sons döda kropp, som de påkläde
 de präktigaste kläder, och sedan de upgrävt en
 graf, lade de honom deruti och betäckte den
 med jord.

Derester förde de om bord alla meubler
 och saker, som fants uti den underjordiska bo-
 ningen, och lade Gubben, som af sorg och
 matthet icke kunde gå, uppå en bår, och bu-
 ro honom således til Fartyget, hwilket genast
 gick til Segels, och förswan innan kort utue
 min åsyn.

Sedan deras bortresa befant jag mig en-
 sam uppå ön, och tilbragte natten uti den
 underjordiske boningen, hwilken de lämnat öp-
 pen efter sig; och om dagen gick jag och spat-
 serade omkring ön, samt uppehölt mig uppå
 de beqwämligaste och nöjsamaste ställen.

Denne ledsamma lefnad tilbragte jag en
 hel månad; efter hwilken tid jag fant at ön,
 som war tämmeligen stor, litwål ökades och
 at hafwet ögonstkenligen aftog. Wattnet blef
 och i sanning så grundt at det endast war et
 litet sund emellan ön och fasta landet; jag
 beslöt at simma deröfwer, och warnt gick icke
 högre än til halftwa benet. Jag gick så
 länge uti sanden och gyttian at jag slureligen
 blef aldeles uttröttad. Anteligen rådade jag en
 fastare jordmän, och då jag war kommen et
 tämmeligit stycke ifrån hafwet fant jag något,
 2:dra Strycket. B som

som liknade en stor eld midt framför mig; Detta upväckte min glädje, ty denna eld, tänkte jag, kan icke hafwa upkommit af sig sjelf. Men allt som jag nalkades förswan denna min inbildning och jag märkte, at det som jag ansedt för en eld, icke war annat än et Slott utaf polerad Koppar, och at Solstrålarnes brytning deremot gjorde at det hade utseende af en stor eld.

Jag stannade bredwid Slottet och satte mig där, så wäl för at betrakta des undrånswärda byggnad, som för at hwila mig efter min mödosamma gång. Jag hade ännu icke nog sedt mit lystmåte uppå detta prägtiga Palais, då jag blef warse io stycken wackra Ynglingar uti dyrbara kläder, hwilka syntes komma ifrån någon spatsfergång. Men det som syntes mig besynnerligast war, at de alla woro blinde uppå högra ögat. De följde med en gammal Gubbe af en anseelig wärdt och et wördnadswärdt utseende.

Jag förundrade mig mycket at uppå en gång finna så många endöde och framför allt at de woro det uppå samma öga; under det at jag hos mig sjelf eftersinnade, genom hwad för händelse de således kommit at samlas, nalkades de til mig och bewisade mig mycken höflighet. Efter de första höflighets betygelserne frågade de mig genom hwad för händelse jag kommit dit. Jag swarade, at min Historia wore nog lång, och at om de wille wara så gode

gode och lätta sig, så skulle jag af allt hjärta tillfredsställa deras nygirighet. De satte sig, och jag berättade hwad som händt mig allt sedan jag rest ifrån mit Rike, och de åhörde med förundran alla mina besynnerliga händelser.

Då jag slutat mit tal, bådo desse Herrarne mig at ingå uti Slottet. Jag emottog deras tilbud, och sedan wi genomgått en mängd af Salar, Förmat och Cabineter på det aldraprågtigaste meublerade, inkommo wi uti en stor Salon, uti hwilken woro tio små blåa Soffor, så wäl för at sitta uti, som at hvil- la på om natten. Dessa soffor woro satte uti en rundel, och midt uti densamma syntes den elste Soffan, som war mindre hög än de andre, men dock af samma färg, uppå denne satte sig den åldrige mannen jag omtalt och de andre uppå de tio öfrige. Som hwar och en Soffa icke kunde rymma mer än en Person, så sade en af de unge Herrarne til mig: Sätt Eder uppå golfmattan här midt uti rummet, och war icke nyfiken öfwer det som Ni ser, fråga hwarken ester hwarföre wi äro enögde, eller gör några spörsmål om det som härstädes kan upväcka Er förundran, om det och förefaller eder så besynnerligt som möjligt är.

Gubben blef icke länge stilla sittande: Han steg up och gick ut, men några ögnablick derefter, inkom han med Herrarnes aftonmåltid, åt hwilka han gaf särskilt hwar och en sin del. Han

tildelte mig åfwen min lott, och jag satte mig at äta för mig sjelf liksom de andre. Wid slutet af måltiden gaf han en skål med win at oss hwardera.

Min berättelse hade förefallit dem så besynnerlig, at de efter aftonmåltiden öfvertalte mig at å nyo uprepa den samma, hwilket gaf tillfälle til et långt Samtal ända in på natten. En af desse Herrarne påminde då at det war sent, och sade til Gubben: Ni ser at det är tid at sofwa, gack derför och bringa oss det wi behöfwa för at fullgöra vår ålagde skyldighet. Wid desse orden gick gamla Gubben in uti et Cabinett och bar uppå hufwudet 10 fat det ena efter det andra, alla faten woro täckte med en blå tygsduk.

De togo dukarne från faten, uti hwilka woro aska, sönderstött kol och kimiröf. Alla desse saker blandade de tillsammans och började at dermed öfwerstryka sina ansigten, så at de woro försträckelige at skåda. Sedan de på sådant sätt swårtat sig, beghnte de at gråta och jämra sig, samt slå sig för bröstet och hufwudet, under det de beständigt ropade: Se detta är frukten af vår Lättja och Lidelighet.

På detta besynnerliga sätt tilbragte de måst hela natten. Derefter kom Gubben in med twättwatten, och sedan de twättat sig rene och på sig tagit andra kläder, emedan de förre woro örenade af smörjan de smort på sig,

fig, lade de sig at hwila, och det syntes sedan intet tecken uppå dem efter den beshynnerliga förrättning de förehafte.

Man kan gisa til min förbrändran under hela denna tiden, jag war tusende gånger på wägen at bryta den tystnad dese Herrar ålagt mig, och det war mig omöjligt at söfwa en blund hela den öfrige delen af natten.

Andra dagen så snart wi woro upstegne, gingo wi ut för at hämta frisk luft; då sade jag til dem: Mine Herrar, jag förklarar Eder härmed at jag bryter emot den Lag, som Ni i går aftons föreskrefwen mig, jag kan icke mer iagttaga den: I ären alle förnuftigt folk, och begåfwade med et oändeligt snille, det har jag redan utaf ert umgänge förnummit: Likwäl har jag sedt eder utöfwa gerningar, som endast dårar borde kunna göra. Swad olycka som ock måtte hända mig, kan ingen ting hindra mig at fråga er, hwarföre Ni i natt smörjt eder i synen med aska, kol och kimeröt, samt hwarföre Ni alla ären Enögde? Någon beshynnerlig händelse måtte wara orsaken dertil; dershöre beder jag eder mine Herrar, at I wiljen tilfredsställa min nysskenhet. De swarade icke något mer uppå denna min enträgna begäran, än at de frågor jag gjorde dem icke angingo mig; och at som jag icke hade någon del deruti, skulle jag icke bry mig derom.

Wi tilbragte hela dagen uti samtal om hwarjehanda ämnen, och när natten kom, och wi spifat som förra aftenen, kom Gubben åter in igen med faten betäckte med de blå dukarne, hwarefter Herrarne åter besmorde sig, greto, och ropade: Se detta är frukten af wår Lättja och Liderlighet! på samma sätt fortforo de i flera dagar.

Til slut kunde jag icke länge styra min nygirighet; jag bad dem således på det en-trågnaste at tilfredsställa den samma, eller at underrätta mig på hwad sätt jag åter kunde komma tillbaka til mit Rike; ty det war mig omöjligt at längre wara i deras sällskap, och at hwar natt se et så besynnerligt skådespel, utan at så weta orsaken dertil.

En utaf Herrarne swarade mig för alla de andre: Ni bör icke förundra Er öfwer wårt upförande emot Eder, och om wi hittintills icke samtyckt til eder begäran, ty har det endast sedt af wänskap för Er, och för at icke bringa Er uti samma tillstånd, som wi besinna oss.

Om Ni wil sätta Er i fara at blifwa bragt til et lika olyckligt öde med oss, behöfwen Ni blott yttra Er, och wi skole genast gifwa Er den förnöjelse Ni åskundar. Jag swarade at jag wore beredd til alt hwad som kunde hända. Besinna Er, fortför den samme Herren, wi råda Eder at afstå ifrån Er nyfikenhet, den kan kosta Er edert högra öga.

Lika

Lika mycket, swarade jag, om den olyckan skulle hända mig, skal jag icke beskyllo eder derföre, utan endast anse mig sjelf som orsak dertill.

Han förestälte mig ännu ytterligare, at sedan jag förlorat mit högra öga, borde jag ej wänta at få bo tillsammans med dem, emedan deras antal war fullt, och icke finge ökas. Jag sade dem, at det skulle wara mig et stort nöje at aldrig skiljas ifrån et så hederligt sällskap, men om det war nödigt, så wille jag åstwen underkasta mig detta wilkor, endast de wille upfylla min åstundan.

Sedan de 10 Herrarne förnummit at jag war ståndagtig i min föresats, togo de et får och slagtade det samma, och sedan de släkt skinnat deraf, lämnade de mig knifwen, som de derwid berjent sig af, och sade: Tag denna knifwen, han skal wara Eder innan kort nyttig. Wi skola insy Er uti detta skinn, hwilket Ni skal omswepa Eder; sedan skole wi lägga Eder uppå marken, och begifwa oss ifrån Er. En fogel, som kallas Roc, af en ofantlig storlek, skal då synas uti luften, och som han anser Er för et får, skal han kasta sig ner uppå Eder och föra Er ända up til styarne, men detta bdr icke förskräcka Eder; Han skal derefter sänka sig til jorden och lämna Er uppå spitsen af et högt bärg. Så snart Ni besinner Eder uppå marken, skal Ni med knifwen upskära får-huden och begifwa Er derutur. Så snart foglen då får se Eder, skal han

Bortfly utaf fruktan och lämna Er i frihet. Men uppehålt Eder icke länge där, utan fortsätt Eder gång til dess Ni kommer til et ganska stort slott, som aldeles är öfvertäckt med Guld-plåtar, Smaragder och andra dyrbara Juveler. Begifwen Eder til detta slott, hvars Port alltid är öppen och gäck derin. Wi hafwa alla varit där, men wi få ej lof at berätta Eder hwad wi där sedt, eller hwad som där timat oss, alt detta får ni tids nog sjelf lära och erfara. Alt hwad wi få säga, är at wi alla 10 hafwa där förlorat vårt högra öga, och at den ånger och bot, som Ni varit witne til, är en sak, som wi äro nödsakade at förrätta, derföre at wi uppehållit oss därstädes. Alla de händelser, som timat hwad och en af oss är upfylld af så många och besynnerliga äfventyr, at man deraf skulle kunna författa en stor bok.

Sedan en af desse 10 endgde Herrarne hållit detta tal til mig, invecklade jag mig uti fårskinnet, och tog emot den knifwen han gifwit mig; och sedan desse Herrar gjort sig den mödan at insy mig deruti, lämnade de mig uppå marken, samt begäfwro sig uti Salen. Foglen som de omtalt dröjde icke länge at komma, han stög ned til mig, fattade mig som et får emellan sina flor och förde mig uppå et högt berg.

När jag fant at jag war uppå jorden glömde jag icke at betjåna mig af knifwen, jag

jag upskar skinet som omgaf mig, och då jag således wiste mig för foglen, begaf han sig i ögnblicket på flykten. Denna Roc war en hwit fogel utaf en så fastig och ofantelig storlek och styrka, at han uplyfter Elephanter uppå marken och förer dem uppå bäragspitsarne, hwarest han upåter dem.

Den otålighet jag hade at komma til Slottet gjorde at jag icke försummade någon tid, och skyndade mig så, at jag innan halftwa dagen war förleden befant mig derwid, men det föreföll mycket wackrare, än jag kunnat föreställa mig.

Porten war öppen och jag ingick uti en stor och fyrkantig Borggård, omkring hwilken woro Nittio Nio dörrar af Sandal-tråd, samt en utaf Guld; utan at räkna ingångarne til åtskilliga trappor, som ledde til öfra wåningen och rum, hwilka jag i början icke blef warse. De hundrade dörrar jag omnämt woro ingångar til Trågårdarne, samt Magaziner, upfylde med stora Rikedomar, och dyrbara saker, hwilka upwäckte deras förundran som beskådade dem.

Midt emot mig såg jag en öppen dörr, hwarigenom jag ingick uti en stor Sal, hwarest 40 Fruentimmer af en förejusande skönhet befunno sig. De woro alla klädde uppå det präktigaste. Så snart de blefwo mig warse upstego de alle, och utan at wänta uppå min hälsning, sade de mig med den ömmaste glä

glädje - betygelse: War wälkommen, min ädelmodige Herre! En utaf dem tiltalade mig: Det är länge sade hon som wi wäntat en så älskanswärd gäst som Ni är: Edert utseende wisar oss nog at Ni äger alla de goda egenheter, som wi kunna önska, och wi hoppas at Ni icke skal finna wårt umgänge ledsamt, samt Eder omwärdigt.

Efter mycket krus på min sida, twungo de mig at inträga mit säte uppå et ställe som war mer uphögd at än det uppå hwilket de satte sig. Som jag deröfwer betygade min förundran, sade de til mig: Detta Rum tilhör Eder min Herre, och ifrån detta ögnablick så är Ni husbonde och rådande Herre öfwer oss, samt wi alla edre slafwinnor, sår-dige och skyldige at uti alting åthysa edra bud och befallningar.

Ingen ting i werlden upwäckte mer min förundran än den nit och sorgfällighet, med hwilken de besittade sig, at wisas mig alla möjliga tjänster. Den ena bar in warmt watten för at twätta mina fötter, en annan slog wälluktande watten uppå mina händer, andre åter buro in til mig alt hwad jag behöfde för at ombyta kläder; somlige tillagade en präktig måltid, under det nägre word syhelsatte at slå uti glaset det ljustigaste Win hwilket de tilbudo mig. Alt detta blef för rättadt med en sådan ordentelighet, tysthet och enighet, at jag icke tilfyllest deröfwer kunde för-
un-

undra mig. Sedan jag ätit och druckit, samlade sig alla Fruntimren omkring mig, och begärte at jag skulle berätta för dem mina äfventyr, hwilket syfvelsatte mig ända tils natten.

När jag slutat med förtäljandet af mina händelser för desse 40 Skönheter, blefwo några af dem qwar sittjande hos mig, under det at de andre gingo ut för at bringa in ljus, de inkommo med en oändelig mängd deraf, så at mörkret blef liksom förbytt uti den härligaste dag. De satte ljusen uti en så wacker ordning, at man icke kunde önska det bättre.

Andre af desse Fruntimren anrättade uppå et bord frugter och Confiturer, samt andra rätter, tjänlige at upwäcka törsten, samt satte uppå Stanken flaskor fyllda med de dyrbaroste och smakeligaste Winer, sluteligen såg jag andra inkomma med ätstillige Spel-Instrumenter. När allt war färdigt, budo de mig at stiga til bords, Fruntimren satte sig därwid tillika med mig: och wi fördrögde därstädes en tåmmelig tid. De som skulle spela på Instrumenter och de som med sina röster borde sammanstämma dermed, upstodo och upförde den måst intagande Concert, under det de andre började en slags Bal, och dansade med hwarandra på det aldrakonstligaste och måst förtjusande sätt.

Min natten war redan länge sedan förleden innan desse roligheter slutades. Då sade en af Fruntimren til mig: Min Herre, som

som Ni lär wara trött utaf eder resa, så lär det wara tid at Ni förfogar Eder til hwila. Eder Sångkammare är tillgad, men innan Ni begifwer Eder dit, så wälj ibland oss alla, den som måst behagar Er, för at tilbringa natten i edert sällskap. Jag swarade at jag wäl skulle wakta mig för at göra detta wäl, emedan alla woro lika sköne och älskansvärde, samt lika värde-min kärlek och högaftning, och således wille jag icke begå den ohöfgheten at gifwa någon företrädet för de andre.

Det samma Fruntimret som tiltalat mig, fortfor ännu vidare: wi äro alle försäkrade om eder höfghet och upriktighet, och wi finna ganska wäl, at fruktan, at upwäcka swartsjuka oss emillan, förhindrar edert wäl: Men låt densamma icke afhålla eder, ty jag försäkrar at dens lycka som Ni i dag wäljer til eder Sångkamrat, icke ibland oss skal upwäcka någon afund; ty wi hafwa kommit öfwerens at wi skola hwar sin dag, efter hwarandra, deltaga i denna hedren, samt at när fyratio dagar äro til ända lupne, så börja wi på nytt igen. Således ber jag eder snart wälja, på det Ni ej må bortslöja en tid, som Ni behöfwer at använda til eder hwila.

Jag måste gifwa wila för deras enträgenhet: jag gaf min hand til det Fruntimret, som tiltalte mig. Hon emottog mit tilbud och förde mig in uti en prägtig sångkammare.

De

De öfrige Fruntimren lämnade oss härstädes ensamme, och begåfwo sig til sina rum. Så snart jag dagen derpå hade klädt mig, inkommo de 39 Fruntimren annorlunda klädde än dagen förut. De önskade mig god morgon, och frågade om jag roligt tilbragt natten. Sedan förde de mig uti et Bad och tvätade mig, samt gjorde mig, emot min wilja, alla de tjänster jag behöfde; och när jag gick ur badet öfwertalade de mig at taga uppå mig en klädning, som war mycket präktigare än den jag fick dagen förut.

Wi tilbragte nästan hela dagen til bords, och när det war tid at gå til sångs, bädo de mig liksom förra dagen at wälja et af Fruntimren til mit sällskap öfwer natten. På sådant sätt tilbragte jag et helt år, utan at det minsta bekymmer, under all den tiden, på något wis störde min wällust. När året war til ända skridit, så kommo desse 40 Fruntimmer intil mig om morgonen, men i stället för at glättigt önska mig god morgon, och fråga hur jag mädde, woro de uti största bedröfwelse och dränkte i tårar. De kommo til mig och den ena efter den andra omfamnade mig på det ömmaste, under det de sade; farwål min älskanswärda Prins, wi nödgas nu at öfwergeifwa Eder.

Deras tårar rörde mig och jag bad dem säga mig orsaken til deras bedröfwelse, samt den skilsmåssa som de omtalte: föralt hwad
 he

heligt år, sade jag, så sägen mig mina Fruntimmer, om det icke står uti min magt at träffa Eder, och om mit bistånd kan wara Eder nyttigt. I stället för at swara mig, sade de, gifwe Gud at wi aldrig sedt eller kändt Eder; flere Herrar för Er hafwa gjort oss den heder at besöka oss, men ingen af dem hade det behag, den artighet, den glättighet och förtjänst som Ni. Wi weta icke huru wi kunna lefwa utan Eder. Sedan de sagt dessa orden började de åter at bitterligen gråta. Mine älskanswärde Fruntimmer, sade jag til dem, låt mig icke längre wara uti oro, utan uppenbara för mig hwad som upwäcker eder bedröfwelse. Ut! swarade de, hwad behöfwes det wara för annan orsak än den at skiljas ifrån Eder? Lörhända wi aldrig mera får se Er; likwål om Ni wil det, och hafwer nog styrka öfwer Er sjelf, så är det icke omöjligt at wi åter kunna komma tillsammans. Mina Fruntimmer, sade jag, jag förstår ingen ting af alt hwad Ni sägen, jag beder at Ni tydeligare wiljen förklara Eder.

Nå wål, sade en af dem, til at tilfredsställa Er åstundan, så bör Ni weta, at wi alle äro Prinsehor och Konunga-Döttrar; wi lefwa här tillsammans uti den förnöjelse, som Ni warit witne til; men wid hwart års slut nödgas wi, at under 40 dagar begifwa oss härifrån, för en oundwifelig skyldighets skuld, hwilken wi icke så uppenbara, efter denna tid
be

begifwa mi och åter til detta Palats. I går slutades året, och i dag måste wi öfvergifwa Eder: detta är orsaken til vår sorg. Innan wi fara härifrån så lämna wi Eder nycklarna til alla rummen, och til de hundrade dörrarne, innom hwilka Ni skolen finna nog ämnen för at tilfredsställa Eder nygirighet, och at under vår bortowaro fördrifwa ledsnaden; men för ert eget och vårt wäl, så bedja wi eder at icke öppna den guldene porten. Om Ni öppnar den, så komma wi aldrig at se hwarandra, och denna fruktan ökar vår bedröfwelse. Wi hoppas at Ni begagnar eder af detta råd, deruppå beror så wäl eder wälfärd, som edert lif. Utta Er således, ty denna dåragtiga nyfikenhet gör vår gemensamma olycka; wi kunde wäl taga med oss nycklen til den Gyllende Porten, men det skulle wara en ohöflighet emot en Prins som Ni är, at twista om eder återhållsamhet och försigtighet.

Deßa sköna Prinsehornes tal upwäckte hos mig en häftig bedröfwelse. Jag betygade för dem, at deras frånwaro skulle förorsaka mig en oändelig sorg, samt tackade för de underrättelser de behagade lämna mig. Jag försäkrade at jag skulle begagna mig deraf, och at jag gärna skulle utstå et swårare prof för at få tilbringa min öfriga lefnad uti så älskanswärda Fruntimmers sällskap. Wårt afskedstagande war ömt och rörande, jag omfamnade dem, den ena efter den andra, sedan

dan begäfwos de sig bort och lämnade mig ensam qwar uppå Slottet.

Lustigheten af Concerter, prägtiga måltider, nöjen och kärlek hade så syßelsatt mig under hela året, at jag hwarcken haft tid eller den minsta lust at se de underwårk, som wore förwarade uti detta förtjusande Palats. Jag hade icke en gång gifwit aktning på tusende wackra saker, som jag dageligen haft för mina ögon, så mycket intagen war jag af dessa Fruntimrens skönhet och behagligheter, samt den täflan de inbördes wisade at behaga mig, och at winna min kärlek. Jag war högeligen bedröfwad öfwer deras bortresa, och fastän deras frånwaro blott borde wara i 40 dagar, syntes det mig, som wore det et helt seculum jag hade at wänta uppå deras återkomst.

Jag föresatte mig wäl at noggrant följa det råd de gifwit mig, at icke öppna den guldene dörren; Men som det för öftrigt war mig tillåtit at tilfredsställa min nyfikenhet, så tog jag nyckelen til den första Dörren, (ty de wore alla numererade), och då jag öpnat dörren gick jag in uti en fruktträdgård, hwilken jag icke tror hafwa sin like i hela werlden. Jag tror ej, at den Lustgård, som war Turkiska Religion lofwar oss ester böden, kan öfwerträffa densamme. Trädens ordning och prydlighet, samt den stora mängd af ättkilliga wälsmakande frukter, ibland hwilka de flästa
wo

woro mig ofände, förtjusade så wäl min syn, som min smak. Jag bör icke glömma at berättat, at denna förtjusande ort war watnad uppå et ganska besynnerligt sätt: Små rännor woro med konst gräfde för at föra watern til de trädens rötter, hwilka behöfde det til at utskjuta sina första blommor; andre waternade dem, hwars frukt war under tillwärt och andre åter dem, hwars frukter woro uti den fullkomligaste mognad. Men alla dese frukter öfwerträffade mycket så wäl i smak som storlek dem jag blifwit warse i andra Trädgårdar.

Jag kunde icke ledsna at betrakta och beundra et så wackert ställe, och jag skulle icke gått derutur, om icke, det jag där såg, gifwit mig en stor tanka om de andra saker jag ännu icke sedt: jag gick således ut intagen af alla dese under, och sedan jag ingentåst denna Trädgården öppnade jag den följande dörrren; men i stället för frukter, så fant jag här de härligaste blomster; uppå denna ort war en stor blomster-parterre, hwilken icke war watnad med det öfwerflöd, som den förra, men med så mycken noggranhet, at icke någont blomster fick mer fuktighet, än som behöfdes för at underhålla det uti den ljustigaste friskhet, så wäl för de blommor som utspucko, som de hwilka redan woro uti all sin naturliga prukt. Rosen, Jasminen, Viol-blomma, Narcissan, Hyacinthen, Tulipanen, Liljan och andra Strycker. Neg.

Neglifan samt oändeligen andra blomster, som eljest annorstädes blomma på olika tider, sunnos här alla uti full fågning, och ingen ting kan förliknas med den ljustiga luft som man här andades.

Jag öppnade 3:dje dörren och fant et ganska stort och rymligt fogelhus, deß gälf war inlagdt med marmor af särstikte färgor och de raraste slag. Burarne woro af Sandals- och Aloe-träd: de innessöto en oändelig hop af Nakttergalar, Trastar, Canari-foglar samt oräkneliga andra foglar, hwilka tillsammans höllo en så förtjusande Concert, at jag i all min lefnad aldrig hört något, som därmed kan förliknas. De kåril, uti hwilka de hade sit watten och sin mat, woro af Jaspis, eller den dyrbaraste Ägat.

Deß utom woro deße fogelburar af en förträffelig snygghet; I anseende til rummet, storlet och foglarnes myckenhet, syntes det mig, at til det minsta skulle hundrade personer wara syfelfarte med deß renhällning, men ingen syntes hwarken här eller uti de Trågårdarne hwarest jag förut warit, och likwål har jag icke sunnit där et enda ogräs, eller den minsta oordning som skulle misshagat ägat.

Solen war redan nedgången, och jag begaf mig derifrån, just då denna mängd af foglar utsöfkte sig ställen för at tilbringa natten i hwila; intagen af deras tjusande sång gief

gick jag til min Sångkammare, med et fullt uppsåt at de följande dagarne besöka de öfriga undermärk, som inneslötos innom de Mittio-Nio Dörarne, men den gyldene dörren beslöts jag at aldrig öppna.

Andra dagen glömde jag icke at upläsa den 4:de dörren; Om det som jag sedt dagen förut varit mlägtigt at upväcka min förundran, så satte, det jag där fick skåda, hela min själ uti den ljustigaste hänryckning.

Jag kom in uti en stor Borggård, som war omgifwen af et Palats utaf en förundransvärd Byggnad. Detta Palats hade fyratio öppna Portar, af hwilka hwar och en utgjorde ingången til en Kammare, hwaruti de dyrbaraste skatter förwarades, af hwilka många woro mer värde än det största Konunga-Rike; det första Rummet inneslöt stora högar med Pärlor af den owanligaste storle, de måste woro stora som Dufwe-ågg. Uti det andra förwarades Diamanter, och Rubiner; uti det tredje Smaragder; uti det fjerde Guld uti stänger; uti det femte myntadt Guld. Uti det 6:te Silfwer uti stora stänger; samt uti de 2:ne följande myntadt Silfwer. De andre woro upfylte med Ametister, Chrysoliter, Topaser, Opaler, Turkoser, Hyacinter, och oändeligen flere slag af ägta Stenar, hwilka jag icke kände: Utan at nämna Agater, Jasvis och Coraller, af hwilka senare man i skallet för små grenar funno hela Tråd.

Intagen af bestörtning och förundran wid
 desse Rikedomars åskådande, ropade jag: Om
 alla werldenes Konungars Ägodelar woro på
 et ställe samlade, skulle de icke swara emot
 desse skatter; huru stor är icke min sålhet at
 äga alla dessa dyrbarheter, tillika med så mån-
 ga älskanswärda Prinsessor!

Jag wil icke uppehålla mig med at up-
 repa alla de rara och dyrbara saker jag skå-
 dade desse och de följande dagar; nog af at
 jag tillbragte Trettio Nio dagar med at öppna
 de Nitio Nio Dörrarne och beundra allt hwad
 derinnom förwarades: Nu återstod endast den
 100:de Porten, hwars öppnande war mig för-
 buden.

Jag war redan kommen til den 40:de
 dagen efter dessa älskanswärda Prinsessors
 bortresa. Om jag den dagen hade bibehållit
 det wälde jag bordt hafwa öfwer min nyff-
 tenhet, så wore jag nu den lyckligaste af alla
 menniskor, liksom jag nu är den olyckligste.
 De skulle igenkomma dagen derefter, och det
 nöjet at åter få se dem hade bordt warit et
 bewekande skäl emot min nygirighet; men af
 en swaghet, som jag i all min lifstid skal än-
 gra, så gaf jag wika för den onda andans
 frestelser, hwilken icke gaf mig någon ro förr-
 än jag öfwerlämnat mig til den olycka som
 förestod mig.

Jag öppnade den fastliga dörren som jag
 lofwat at icke öppna, och knapt hade jag satt
 fo-

foten innom dörren för än en behagelig, men tillika mot mit Temperament stridande lukt, författe mig uti en stark swimming. Anteligen kom jag mig före igen, och i stället för at betjäna mig af detta förebud, för at tillsluta dörren och afstå ifrån mit dåraktiga begär, at tilfredsställa min nyfikenhet, gick jag in i Rummet sedan jag en stund wåntat, på det at den inkommande friska luften måtte förminska den dår warande luktens styrka, hwar-
efter jag icke mer deraf blef bestwårad.

Jag befant mig uti et stort och rymligt rum, som war wålft och hwaris golf war bestrodt med Saffran. Många gyllende stolar, uti hwilka Ambra och Aloe brann i stället för ljus, gaf Rummet den klaraste dager; och denna Illuminationens! praagt blef ännu förökt genom oändeligen många Guld- och Silfwer-Lampor, som woro upfylde med de måst wålluktande Oljor.

Ibland en mångd af föremål som ådrogo sig min upmärksamhet, blef jag warse en swart Håst, den wackraste man någonsin wil se. Jag gick närmare för at nogare kunna beskåda honom, och jag fant at han hade en Gal och betsel af måst Guld och et förundranswårdt arbete, samt at hans krubba war upfyld med suktad Hafra och Sesam-ört, uppå den ena sidan, samt af Rosenwatten uppå den andra. Jag fattade honom uti bet-
stet och förde honom ur spiltan för at bättre

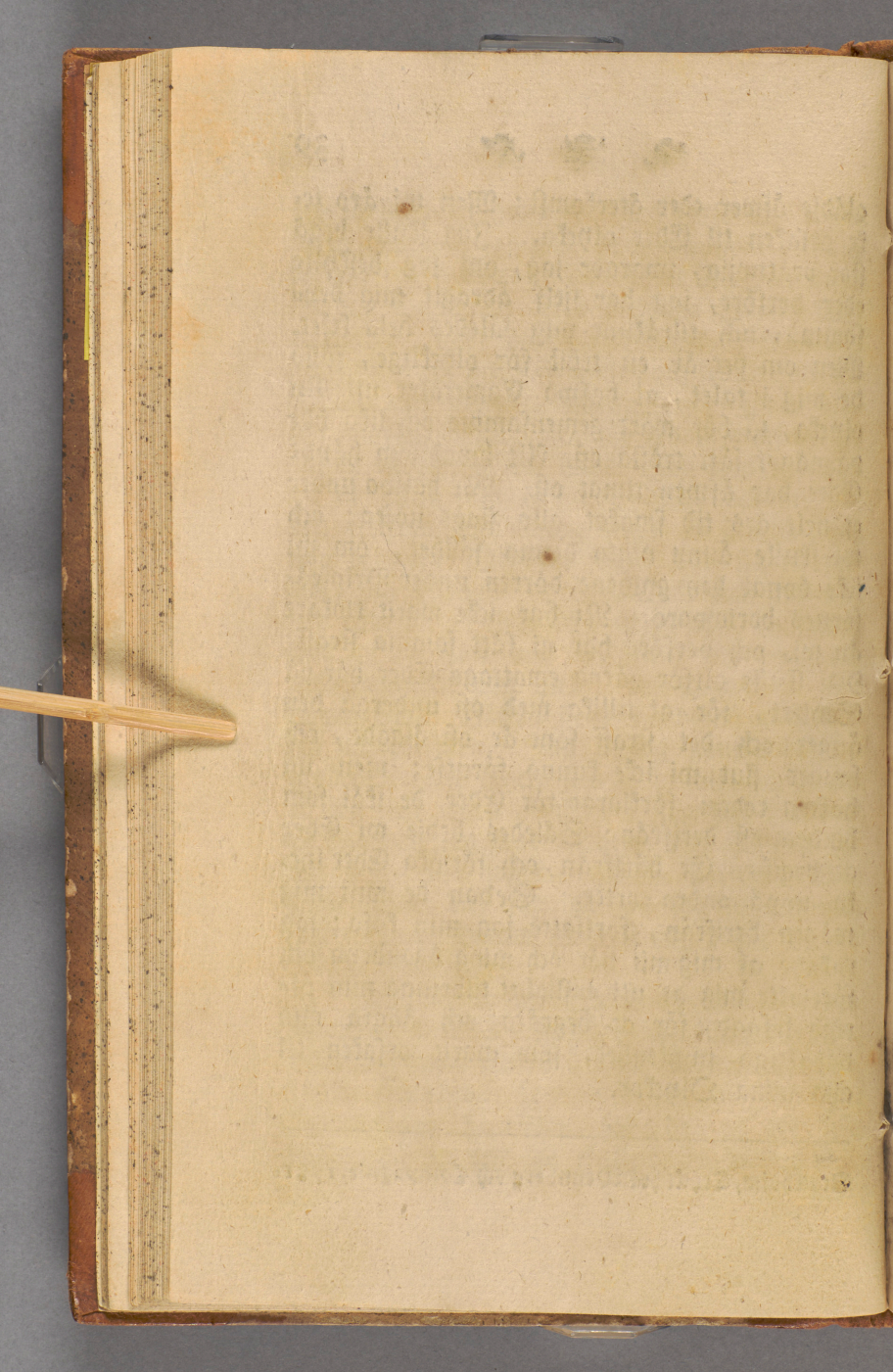

kunna betrakta honom. Jag satte mig i Sadelen, och som jag wille bringa honom i gång, så gaf jag honom et slag af et Ridspö, hwilket jag funnit uti detta präktiga Stall; Men näppeligen hade han kändt slaget, förrän han gnåggade på det häftigaste, och sedan han utsträckt 2:ne wingar, hwilka jag ej förut blifwit warse, uplyfte han sig genom walfwet uti luften til en hiskelig högd. Jag tänkte endast på at hålla mig fast i Sadeln, och oagadt den fruktan som intog mig, så bibehöli jag mig deruti. Derefter sänkte han sig til jorden, och stādnade uppå et Tak, han gaf mig icke rådrum at stiga af, utan med en häftig sats kastade han mig baköfwer sin rygg och med swantsen slog han i det samma ut mit högra öga. Håsten begaf sig derpå up i luften och förstwan. Jag upsteg ganska bedröfwad öfwer den olycka som timat mig, och hwar til jag sjelf varit orsaken. Jag gick fram at en byggnad jag wardt warse, med handen för mit öga, som wärkte ganska häftigt; Men huru bestört bles jag icke då jag befant mig wid samma Palats hwarest jag råkat de 10 enögde Herrarne!

Jag gick in uti Salen och wäntade uppå deras ankomst, hwilken icke längre dröjde. Min närwaro syntes äfweu så litet upwäckta deras förundran, som förlusten af mit öga. Wi beklaga högeligen, sade de, at wi icke kunna, på det sätt wi skulle önska, betyga wår glä

glädje öfwer eder återkomst; Men wi äro icke orsaken til Eder olycka. Jag skulle begä stor orättwisa, swarade jag, om jag beskylte eder derföre, jag har sjelf ådragit mig den samma, och tilräknar mig således hela felet. Men om det är en tröst för olycklige, föllö de mig i talet, at hafwa Camerater uti sin olycka, så bör wårt gemensamma och lika öde på något sätt trösta oss. Alt hwad som händt Eder har äfwen timat oss. Wi hafwa under et helt års tid smakat alla slags nöjen; och wi skulle ännu njuta denna sällhet, om wi icke öpnat den gyldene dörren under Prinsessornes bortowaro. Ni har icke warit klokare än wi, och derföre har ni fått samma straff; Wi skulle alltså gärna emottaga Eder här på Slottet, för at tillika med oss undergå den änger och det straff som är oss ålagdt, och hwars slut wi icke kunna förutse; men wi hafwa redan förklarad för Eder de skäl som hindra oss derifrån: Således bedje wi Eder at begifwa Er härifrån, och föröka Eder lycka uppå andra orter. Sedan de wist mig wägen derifrån, fortsatte jag min resa; jag rakade af mig mit hår och mina ögonbryn och föresatte mig at uti enslighet tilbringa min öfriga lefnad, för at begråta och ångra min dåraktiga nyfikenhet, som warit orsaken til alla mina Olyckor.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

